

מענין תי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות

של

ב"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ץ
מלובאוואטש

ייל"ל

לזכרון

הרבנית הצדקנית חו' מושקא

ע"ה ז"ל

מונש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר הבר"ב

המשיח שנהג לנשאות ב"ק אדמו"ר מלך המשיח

במצב של שנה. זו אינה המציאות האמתית של היהודי, אלא פנין חלום. אילו לא היה חלום, היה הנגוף גם כן גמגום מן הפנין ביזום של חג.

חג השבועות מיוחד בקרב ששתן תורה שנתהוהש בו החזיר אלוקות בקל רבדי תפריאה. קול קולן תורה נשמע מכל רוחות השמים ונקלט בכל נברא. לא נותר מקום בו לא הולדת השכינה. פאשר האור האלוקי אכן חודר לקל הדרגות, עד תפקולמות התחתים ביותר, אין עוד מצב של שנה ותלומות. אפילו הדרגות הגשמיית הנמכות ביותר של הנגוף חשות את שמתת חג ומתענגות בו. לכן רק בתג השכיחות אסור להמענות אפילו תענית חלום.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק כג, עמ' 27-32)

דברי אדמו"ר מלובאוואטש מלך המשיח עלולם חג

תאריכים מיוחדים בתולדות תב"ד

לתקופה זו

ב"ק אייר: ב"ק אדמו"ר מוהרי"צ ז"ע קובע את מושבו בעיר (לונגברד) פטרבורג, בשנת תרפ"ד.

ג' סיון: יום קבלת הנשיאות (בגלג' ונאדרת מאמר הראשון על-ידי ב"ק אדמו"ר הצמח צדק ז"ע, בשנת תקפ"ח

יום הסתלקות מורנו רמב"ל-ש"ט ט"ב ז"ע, בשנת תקכ"ב.

ז' סיון: הרב המגיד ממעורייטש ז"ע מקבל את הנשיאות, בשנת תקכ"א.

לזכות

מיכאל-אליהו בן שיינא-לאה שידחי

פ ר י ד מ א

כתובות באינטרנט: [HTTP://WWW.MOSHAGILNET/BLIND](http://www.moshagilnet/BLIND)

לדפנות: פנין לוי יצחק, ת"ר, 26 - כפר הבר"ב 72915

Mechon LEVI YITZCHOK P.O.B. 26, Kfar Chabad B. 72915 - ISRAEL

דני מילר שפיר - מאהר"ק ת"ז 45 שילי, מוה"ל 535

על פסוקי עזר תחיש נאמר "כבלע את הקדש" פסוקי חינוכי זה יבליע את הקדושה, כמזוההוויים שפסוקים בין המזוהים ובקשלה פה יש להזוהר גם שלא יעברו חלילה עבודה ותר.

הוא יחזיר חושב על מצבו, ורואה שזוהר לקח שזוהר מקפה בפרכת (המורה) ובפחד (הצדק) והוא גם יבליע (פעולת השל) בגלות בין המזוהים, הוא יעלה לפל לייאוש חלילה בגלל הפחד הקוד של נשמתו. לקח עונם לו שזוהר הדרך לקבלת התורה. אמנם, כאשר המשכן עומד על מקומו הוא גלוי ואין צורך בפסוקים, אולם, כדי להתעלות, להגיע לפתח תורה, יש לזנוח, ובמציאות חזרים להסתובב בשלישה פסוקים, ורק אז על ידי הספוג מתקבלים והמציאות לדרגות גבוהות.

הג השבועות

כך הג אנו מצויים על 'שמות יום טוב', לעצב את היום במאכל ובמשקל, לקח גם אסור להתענות במים טובים, חזק מתענית חלום. אם אדם חלם חלום לא-טוב שמשדר את מנהגותו, מקור לו להתענות על-פני את החלום, אפילו אם זהו חג. כאשר האדם מתענה בעקבות החלום, התענית משמרת ומרדעת אותה. עבודתו הענג הוא דוקא לא לאכל. הג השבועות שונה מיתר החגים, שרק בו אסור להתענות אפילו תענית חלום.

הג הפסח נקבע פזוק הקוד גשמי – היציאה לחרות מעבדות מצרים. גם חג הפסח הוא לזכר חסד גשמי – עונת הפסח בהם הולכים בדרך-היציאה. בהגים אלו, שהם לזכר חסד גשמי, מקור להתענות תענית חלום. ואלו בהג השבועות שהיא חסד רחמי – פתח תורה, דוקא בו אסור להתענות בשל חלום.

המורה נחמה לנו, נשמות בגופים. קיום המצוות לא מועיל רק לפשמה אלא אף לגוף. המצוות מוכרות את הגוף ומחזרות בו קדושה. כל תענית אסורה בהג פורט לתענית חלום. החבר הוא בגלל החלום הרוחני בו אנו שקיעים, הנשמה ישרה בגוף. אם הרוחני יושש שאינו מסוגל להתענג פאכלה בהג, אם גופו לא יכול להתענג בהג, הרי זה בגלל שתפשמה אינה מקדינה מספיק על הגוף, הנפשמה

במורה

במורה נחמה, חזון ארון המצוות גלוי, אך בעת המפעלות חנה הארון קבשה בשלישה פסוקים שונים:

(א) פרכת הפסח, שהיא חלק מקדש הקדשים ואינה עושפת את הארון מפש

(ב) פסוקי עזר תחיש שאינו נוגע בארון אלא זהו נרמק שרק בארון נחמה בו. עליו פתוח באותוהוה בפשטתנו "כבלע את הקדש", הפסוק מסתיר ובבלע את הקדש.

(ג) "בגד כלי תכלת" תפוח בלמוד בהמאם למדות הארון, והפסח את כלי. פרכת במורה נקראת תמיד קפני חג השבועות, ומז משן תורה. בעת נתינת המורה לעם ישראל באו המלאכים קפני הקדוש-ברוך-הוא ופעלו: "תנה דורה על השמים" אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: החזיר לך חן משוכה... מה פתח פה: לא תתרוק לך... בין העמים אדם שרויין... פחד אדם... אם יש לך... לא תוציא... קנאה יש פיניכם, יצא-תלע יש פיניכם...

המפרט משה רבנו מתחלקת לשלושה סוגים: (א) קיום המצוות שבששורת התפירות הן מצד גופו של המורה וצרכי המשימה. (ב) האותיות שבששורת התפירות, שלא לנגב ולא לרצח וכי נאמר מצד הפש המצוות שבאדם והצדק מרע שלי. (ג) האותיות של האמתה פה, "אנכי ה' אלוקיך" נאמר מצד הגוים, אפוא חולקם שיהיוהוויים מצויים פיניתו.

יש קשר בין שלשת סוגי המצוות שפאמור פתחן תורה לשלשת סוגי הפסוקים של ארון העדות. הפרכת חולמת לגופו של המורה: פש שבפרכת רצה חלק מהקדש הקדשים פה גופו של המורה הוא קדוש. אמנם הגוף מפיח ומסותר על המשימה, אך הגוף אינו מננה לששמה. ורק אז על הגוף של המורה נאמר "אני כחית מקל עם ולשו".

הנפש המבחיית רמזה פסוקי "בגד כלי תכלת". הנפש המבחיית מתאמת לנפש האלוהית – כל מצויותה של הנפש המבחיית נובעת ממצויות של הנפש האלוהית – פמו בגד שתפוח על פי מדות הגוף. על בגד זה לא נאמר "קבלע את הקדש", בגד זה לא יכול לנסות לגמרי על הקדש. אפילו אם יצא חרע ידית את האדם למעשים נחומים של גלוי צדיות ושפכות דמים, אין צורך להתחירו על עבודה ותר.